

GERDA VAN WAGENINGEN

Het warme vuur
van geluk

UITGEVERIJ GLB
DEVENTER

1

‘Nou ikke.’ Christientje pakte met haar mol-
lige kleutervingertjes voorzichtig een plastic
rozetje op en drukte dat met zorg in de slag-
room. Daarna zocht ze een mooi roze verjaar-
dagskaarsje uit en plaatste dat zorgvuldig in de
houder. ‘Mooi hè, oma?’ glunderde ze en liet
daarbij al haar kleine witte tandjes zien.

‘Het is prachtig hoor.’ De oudere vrouw die
bij haar aan de grote keukentafel zat knikte
goedkeurend. ‘Zijn het er nu genoeg, denk je?’

‘Een... twee... drie... Nee hè, nog één. Die
doe ikke ook zelf. Zal ik nu een groene nemen?’

‘Dat staat wel erg mooi, ja.’

‘Zo. O, nu zit er toch een beetje slagroom
aan mijn vingers. Hm.’

Ze giechelde en liet haar rode tongetje met
welbehagen langs de gewraakte vingers glij-
den. ‘Mogen we straks proeven, oma?’

‘Nee schatje. Dat mag je pas morgen. Dan
ben je immers pas echt jarig?’

‘Vandaag nog maar een beetje, hè oma?’

‘Zeker. Help je me met koffie zetten? Als jij
de kopjes klaar zet schenk ik de koffie op.’

Christientje knikte en was al ijverig bezig
om een zware keukenstoel naar de kast te sle-

pen. Met dezelfde ernst waarmee ze alles in haar leventje ondernam klom ze erop en zocht zorgvuldig de kopjes uit. Die grote bruine was van papa. De witte met bloemetjes was van oma. Die had ze haar zelf voor haar laatste verjaardag gegeven. Wat zou zij morgen van oma krijgen? Zo. die gele was van opa en nu nog de blauwe met het molentje erop van tante Marja.

Haar wangetjes zagen intussen warmrood van de inspanning.

Het blonde paardenstaartje was half losgeraakt omdat het elastiekje steeds weer afzakte. Ze slaakte een zucht van verlichting toen alles klaar was.

‘Is het zo goed, oma?’

Mevrouw Dankaerts knikte. ‘Nu mag je papa gaan roepen, dan haal ik opa en tante Marja wel.’

‘Ja.’ Ze huppelde de keuken uit, de bijkeuken door en lichtte de klink van de staldeur. Hier was het helemaal stil, want de koeien waren naar buiten omdat het zulk lekker weer was. Nadat papa had gemolken moesten ze weer naar binnen. Christientje keek nog even om het hoekje van de kleine stal naar de kalveren. Die stonden apart bij elkaar en moesten binnen blijven. ‘Dag hoor, vanavond kom ik jul-

lie voeren,' beloofde ze.

Nu kwam ze bij de deur aan de achterkant van de grote schuur. Die knarste zo leuk als hij openging. Ze moest haar tong tussen haar lippen door naar buiten steken van de inspanning. Zo. Het zonnetje scheen lekker op je trui. Nu was ze vlakbij de werktuigschuur. Daar was papa. Hij moest vanmiddag de spruitenplukmachine nakijken. Hoorde ze hem daar niet? Ja, vast.

'Papa.'

'Wat is er, pop?' vroeg de lange man die nu opstond en boven de machine uittorende. Hij had hetzelfde lichtgolvende blonde haar en dezelfde diepblauwe ogen. Maar zijn neus stak recht en krachtig naar voren, terwijl zij een grappig klein wipneusje had.

Haar mondje was zacht en bezat grappig naar boven gebogen mondhoeken, de zijne was recht en ferm, de kin eronder vertoonde een markant kuiltje. Slechts toen hij tegen het meisje praatte verzachtte de trek erom zich en was er een vaag lachje zichtbaar.

'Oma heeft een taart gebakken en we hebben er vier kaarsjes in geprikt,' vertrouwde Christientje hem toe.

'Dat zal me morgen een geweldig feest worden, niet?'

‘Ja.’

Ze lachte hem zonnig toe. ‘Oma heeft koffie gezet, Ga je mee?’

Ruud Dankaerts begon zijn handen aan een oude lap af te vegen. ‘Ik kom eraan.’

‘Papa?’ Het gezichtje tegenover hem kreeg een nadenkende uitdrukking.

‘Wat is er, pop?’

‘Denk je dat mama komt?’ Het klonk aarzelend, bijna alsof ze iets wilde weten waarnaar het verboden was te vragen.

‘Nee popje, mama kan niet komen.’

‘Heeft ze jou dat verteld?’

‘We hebben nu al zo lang niets meer van haar gehoord.’

‘Is ze nog steeds met vakantie bij oom André?’

‘Ja, meiske. Ze vindt het daar nu eenmaal fijner dan bij ons.’

‘Vindt ze me niet lief meer, papa?’

‘Jawel hoor, heel lief zelfs. Maar oom André woont zo ver weg, helemaal in een ander land. De reis naar huis kost vast een heleboel centjes.’

‘Kan ze dat niet betalen?’

O, dat eeuwige gevraag van kleine kinderen!
Ruud moest met moeite een zucht onderdruk-

ken. Het viel hem nog steeds moeilijk erover te moeten praten. ‘Dat denk ik niet. Zullen we nu maar eens gaan kijken wat we voor lekkers van oma krijgen?’

Gelukkig leek Christientje al weer aan iets anders te denken.

‘Ja.’ Vol vertrouwen stopte ze haar knuistje in zijn grote sterke hand en huppelde naast hem terug naar het woonhuis.

De geur van koffie kwam hem al tegemoet en Ruud moest nog eens zuchten. Het kon nog weleens moeilijk worden als Christientje zo vaak naar Adele bleef vragen. Ze was nu al tien maanden weg en slechts een keer had ze opgebeld, twee weken na haar plotselinge vertrek. Toen vertelde ze hem dat ze bij André was ingetrokken, een vroegere kennis van hen die in Zuid-Frankrijk woonde en beeldhouwer was. Ze was het harde werken op de boerderij beu en wilde eens wat anders. Echtscheiding had ze al aangevraagd voor ze het land verliet en moeke kon wel voor Christine zorgen.

Voor hij zelfs maar had kunnen protesteren of vragen of ze dan helemaal niet naar hun meiske verlangde had ze al opgehangen.

Dagenlang was hij erdoor van streek geweest, maar ach, op de een of andere dag had het toch

zover moeten komen. Hij had met oogkleppen op gelopen en mocht blij zijn dat ze het kind zo bereidwillig aan hem had gelaten.

Vanaf het moment dat ze getrouwd waren, nu zo'n zes jaar geleden, was het eigenlijk al mis geweest. Adele had niet kunnen wennen aan de boerderij, aan het vroege opstaan, aan de dorpsgewoonten, eigenlijk nergens aan. In het begin had ze met een ontevreden gezicht haar werk gedaan en was opgefleurd door de wekelijkse dag die ze in de stad waar ze was opgegroeid had doorgebracht.

Maar nadat Christientje geboren was had ze veel meer thuis moeten zitten. Steeds meer was ze daarna haar werk gaan verwaarlozen, steeds meer had ze erop gerekend dat moeke insprong als het al te bar werd.

Gelukkig was moeke vitaal en had ze er plezier in. Ze was nog jong geweest toen hij de boerderij overnam en had het moeilijk gevonden met de handen in de schoot te gaan zitten. Nu was de scheiding sinds twee maanden een feit en hij zou Adele wel nooit meer terug zien. Maar hoe moest hij dat aan Christientje uitleggen?

Gelukkig ging ze overmorgen naar de kleuterschool. Dan zou ze zoveel nieuwe kinde-

ren zien en zoveel nieuwe dingen leren dat ze niet meer over haar moeder zou piekeren. Dat hoopte hij tenminste.

Ondertussen had Ruud in de bij keuken de warmwaterkraan open gedraaid en zijn handen ingezeept. Wat werd je toch smerig van die machines repareren. Zijn handen waren nog het ergste niet, daar was hij aan gewend. Maar zijn oude spijkerbroek vertoonde ook enkele bedenkelijke vegen. Hij moest maar een oude krant mee naar binnen nemen om op te gaan zitten.

Vier forse winterpenen op de wasmachine die hier stond lieten Ruud weten dat zijn vader al naar binnen was. Even moest hij smalend om zichzelf lachen. Het was nota bene bijna weer net als vroeger. Bijna net alsof hij nooit getrouwd was geweest.

Bijna, want Christientje was er en om haar zou hij Adele altijd dankbaar blijven. Dat blonde, engelachtige wezentje dat zijn leven nog zin gaf pa en moeke woonden sinds zijn huwelijk in het boerenhuisje vijftig meter verderop aan de dijk. Het behoorde bij hun boerderij en in betere dagen had daar de eerste knecht met zijn gezin gewoond. Maar een knecht kon geen enkele boer meer betalen, al was je hofstede

nog zo groot, nog zo weinig belast en al was je grond nog zo vruchtbaar.

Het huisje kwam nu trouwens goed te pas. Pa had al jaren last van de beruchte boerenlong en leidde nu een heel wat rustiger leventje van zijn uitkering, ver van alle stof dat hem zijn kwaal had bezorgd.

Maar de boerderij, nu al meer dan tweehonderd jaar in de familie, bleef zijn hart binden. Pa maakte zich verdienstelijk met het kweken van groente en fruit in de hof van de boerderij. Zonder iets te doen te hebben met de groei en bloei van de natuur kon de man niet leven. De groenteboer van het dorp had slechte klanten aan de mensen van de Dankaertshof. Sinaasappelen ja, en andere zaken die hier niet te verbouwen waren, die kochten ze daar wel. Maar verder leefden ze van dat wat hun eigen grond opbracht. Ruuds gezicht kreeg een trek die zijn binnenpret verraadde toen hij dacht aan het glazen kasje dat hij had besteld. Pa was over twee weken jarig en hij zou het eigenhandig achter het huisje neerzetten. Dan kon de oude heer toch druiven kweken, zoals hij zich al jaren had gedroomd. Zijn gezicht was merkbaar verzacht en dat was nog te zien toen hij vanuit de bijkeuken de grote woonkeuken binnenstapte.

‘Ik dacht al dat je niet meer kwam,’ mopperde moeke. ‘Je koffie is helemaal lauw geworden.’

‘Geeft niet, ik drink het zo wel op. Dan had ik maar niet zo lang weg moeten blijven. Maar de smeer ging zo moeilijk van mijn handen af.’

‘Is de machine nu klaar?’ wilde pa weten.

‘Bijna. Morgen begin ik met de spruiten.’

‘Mooi. De prijzen liggen goed op het moment.’

‘We hebben helemaal een best jaar gehad,’ bromde Ruud goedmoedig.

‘Het was eerst te droog en later te nat,’ vond pa. Hij was net als alle andere boeren, het liefst zou hij zijn eigen weer maken, want aan de natuur mankeerde altijd wat.

‘In ieder geval kan ik nu een nieuwe combinatie kopen,’ vond Ruud onverstoorbaar. Hij luisterde al lang niet meer naar de sombere opmerkingen van zijn vader.

‘De oude is anders nog best.’

‘Hij is dit jaar drie keer kapot gegaan met de tarweoogst. Dat levert me te veel tijdverlies op. Nu kan ik er bovendien nog een redelijke inruilprijs voor krijgen.’

Er klonk gestommel op de trap en een slanke, blonde vrouw kwam binnen. Marja Dankkaerts